

[Hans Thyge Jacobsen.]

Invaliderne. Det ved alle Besked med, som blot har fjerneste Berøring med disse Medborgergrupper, og vi ønsker, at den Glæde, som vi alle føler over vor Befrielse, omgaaende maa komme til Udtryk ogsaa paa den Maade, at vi øjeblikkelig kommer disse Medborgere til Hjælp. Nu fremsatte det ærede Medlem Hr. Kjærbøl den Tanke, at Gaven skulde være skattefri. Jeg synes rent umiddelbart, at det er en smuk og rigtig Tanke. Jeg kan ikke se nogen saglig Indvending mod Tanken, men det er jo muligt, at den kræver nogen Overvejelse, hvis der bliver en Udvalgsbehandling.

Men jeg vil gerne yderligere udtale, at man maa betragte dette som en Gave; jeg har et Par Gange før brugt dette Udtryk. Det er en Gave, vi yder disse Medborgere. Jeg tror ogsaa, den højtærede Socialminister vil være enig med mig i, at der her ikke gøres noget Forsøg paa en rationel Løsning af de mange og mange Slags Spørgsmaal, der foreligger paa dette Lovgivningsomraade. Spørgsmaalet om, hvorledes Alderdomsforsørgelsen og hvorledes Forsorgen for de invaliderede bør ordnes, er efter min Opfattelse paa Dagsordenen. Der er ikke Tvivl om, at vi maa, saa snart ske kan, komme nærmere ind paa Livet af denne Sag. Der er ikke nogen, som er i Tvivl om, at den enkelte Rentenyder faar for lidt. Paa den anden Side er det overordentlig store Beløb, som udkræves af denne Lovgivning, og det er i Spændingen mellem disse to Forhold, vi staar og maa se, om vi ikke snarest muligt kan komme til en mere rationel Løsning af hele dette overordentlig vigtige Spørgsmaal i vort Samfund. Det ærede Medlem Hr. Kjærbøl omtalte Fradragsreglerne. Jeg er fuldstændig enig med ham i hans Udtalelser; jeg ser med Glæde, at Socialministeren har nedsat et Udvalg til at overveje denne Side af Lovgivningen, men Udvalgets Kommissorium bør utvivlsomt udvides til at omfatte det hele, og hvis det Udvalg, som for Tiden arbejder, ikke er tilstrækkelig stort eller ikke rummer tilstrækkelig sagkyndig Arbejdskraft, maa det udvides.

Naar jeg ser paa, hvorledes Beveridge-Planen tager paa disse Forhold, synes det, som om vi er kommet bagefter. Vi har jo haft Grund til at mene, at vi her i vort Land

har været langt fremme med Hensyn til Forsorgen for de gamle og Invaliderne, men efter hvad der fremgaar af de Forslag, som man har set fra engelsk Side, er vi ved at komme bagefter. Den Ordning, vi har, som stammer fra Socialreformen af 1933, er aabenbart allerede distanceret af Udviklingen, som den finder Sted i hvert Tilfælde i England, og jeg tror, at det vilde være en nyttig Gerning, om man her fra det paa-gældende eller et andet Udvalgs Side underkaster denne engelske Betænkning et grunddigt Studium, for der er sikkert noget at lære.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fradragsreglerne ser jeg, at det radikale Partis Rigsdagsgruppe i en Udsendelse, som kom for 2—3 Maaneder siden, og som jeg med stor Interesse har sat mig ind i, giver Udtryk for den Opfattelse, den foreløbige Opfattelse formentlig, eftersom vore Opfattelser her jo maa være foreløbige, at Fradragsreglerne modvirker Aldersrentenyderens naturlige Trang til at udføre nyttigt Arbejde, naar Arbejdsevnen er bevaret. For mange ældre Mennesker er det ofte en stor Ulykke saaledes at opgive alle lettere Sysler. Der er ikke Tvivl om, at paa denne Linie har Betragtningssmaaden ligget hos alle her indtil i Dag, men jeg ser, at der i Beveridge-Planen kommer et helt andet, et modstridende Synspunkt til Orde. I Beveridge-Planen foreslaas, at Alderspension skal kun ydes paa Betingelse af, at de forsikrede opgiver deres Arbejde, og at Alderspensionen skal reduceres i Forhold til eventuelle Ekstraindtægter. Ikke sandt, det er et stik modsat Synspunkt. Jeg vover ikke for Øjeblikket at tage Stilling, men jeg gør opmærksom paa, at der er altsaa et Problem her. Skal Lovgivningen for de gamle være en Forsørgelseslovgivning, en Understøttelseslovgivning, eller skal den være et Led i Bestræbelserne for at skaffe fuld Beskæftigelse til Befolkningen, som er i de produktionsdygtige Aldersklasser? Mellem disse to Ting maa vi jo en skønne Dag og formentlig snarest muligt træffe vort Valg.

Der kunde være andre Ting at henlede Opmærksomheden paa, men da det her drejer sig om en midlertidig Lov, finder jeg ikke, at Tiden er gunstig til et længere Indlæg i saa Henseende. Der er mange Ting paa dette Omraade, som trænger til en fornyet og